

Fredriksdal den 21 november 2011

Till:
Kammarrätten i Stockholm
Avdelning 03
Elisabeth Järnerup
Mål nr. 6284-11 Rotel 034

Från:
Lotin AB
Lars-Olof Lundgren
Möbelvägen 17
57175 Fredriksdal

För Kännedom till:
Generaldirektör Maria Ågren Naturvårdsverket
Advokat Sture Larsson

Begäran om prövningstillstånd i Kammarrätten

Undertecknad vill samtidigt tacka Kammarrätten för att ni var tillmötesgående i vårt behov av anstånd, arbetsbelastningen för Lotin AB har varit påfrestande de senaste tre åren som detta pågått.

Inga ytterligare bilagor lämnas med denna överklagan, utan samtliga hänvisningar till bilagor åsyftar de redan inlämnade handlingarna i ärendet.

Vi har begärt ut ytterligare handlingar från Naturvårdsverket, men sin vana trogen så lämnar de inte ut några handlingar till oss. Senast när vi begärde ut vårt ärende, så tog detta ca. 2 månader och då gick sista påminnelsebrevet till GD Maria Ågren.

Ärendet är mycket mer komplext än vad Förvaltningsrätten vill göra gällande.

Särskilt med tanke på att den handling som hela striden kretsat runt, bör betraktas som en urkundsförfalskning, som undertecknad saknade all kännedom om då Naturvårdsverket skrev ansökan och fattade beslut i detta ärende.

Naturvårdsverket har vid ett flertal tillfällen brutit mot en lång rad med lagar och internationella avtal, vilket finns väl dokumenterat i de redan inlämnade handlingarna.

Förvaltningsrätten skriver i sin dom att de inser att en rad fel har begåtts, men anser inte att detta är deras sak. När domstolar lägger ifrån sig ansvaret för att övervaka så landets lagar efterlevs, så undrar man som enskild medborgare vad det är för sorts rättssamhälle vi har i landet.

Förvaltningsrätten väljer att döma så som ansökan är skriven.

Rätten tar ingen hänsyn till att tjänstemannen Per Risberg vid Naturvårdsverket, skrev denna ansökan Bil. 11 på egen hand utan att undertecknad uttryckt något som helst önskemål om att få ytterligare en ansökan om typgodkännande skriven i samma ärende på samma fångstredskap.

Dessutom skriver Per Risberg denna ansökan den 11/6 2009 Bil. 11 med en helt annan innebörd, än den ursprungliga ansökan som undertecknad själv lämnade in den 18/1 2009. Bil. 10.

Detta gjordes utan att meddela eller tillfråga undertecknad i förväg, även beslut i ärendet fattades utan att undertecknad kände till handlingens existens. Detta förfarande strider mot 17 § Förvaltningslagen.

Undertecknad har även ifrågasatt om det föreligger jäv i några fall, vilket Naturvårdsverket vägrar att utreda eller kommentera, vilket strider mot 12 § Förvaltningslagen.

Ansökan i Bil. 11 stämmer ej heller med den överenskommelse på telefon som undertecknad gjorde med enhetschef Susanna Lövgren.

Direkt efter telefonsamtalet med Susanna Lövgren skrev undertecknad ner det som överenskommit under samtalet, vilket Susanna Lövgren även bekräftade via e-post dagen efter. Se korrespondensen i Bil 12.

De inblandade tjänstemannen har agerat självsvåldigt, och ej följt de regler som gäller inom EU vid ett typgodkännande av levandefångstfällor. Det ställs nämligen inga krav på tester före ett typgodkännande.

Till saken hör också att 3 månader tidigare så hade Naturvårdsverkets ordinarie handläggare Tommy Svensson (som varit verkets expert i fällfrågor sedan 1988), redan godkänt fällorna L114 / L115 och skickat ärendet vidare för samrådsförfarande med Jordbruksverket. Se Bil. 17.

Den omstridda ansökan Bil. 11 som hela målet handlar om, är en efterkonstruktion som tjänstemännen Susanna Lövgren och Per Risberg tvingats göra, för att komma bort från det beslut som redan fattats av Naturvårdsverkets fällexpert Tommy Svensson och Jordbruksverkets handläggare David Slottnér. Se bil. 9 och 17.

Varför det var så viktigt att stoppa ytterligare och effektivare vildsvinsfällor på marknaden, grundas i starka och inflytelserika intressen från jägarkåren, där effektiva vildsvinsfällor skulle bli ett hot mot de stora ekonomiska intressen som finns runt vildsvinsjakten i dessa kretsar.

Senare JO anmälde undertecknad händelserna och fick rätt i frågan om jäv Bil. 5, avseende Svenska Jägareförbundets ordförande Torsten Mörner till lika Statsveterinär vid Statens veterinärmedicinska anstalt. Torsten Mörner utsågs nämligen till projektledare vid SVA för tester av vildsvinsfällor, samtidigt som hans riksorganisation SJF arbetade aktivt för att stoppa vildsvinsfällor, och låg i en rättslig process med undertecknad i Marknadsdomstolen.

Tyvärr såg inte JO någon anledning att utreda resten av alla de personer, som också var jäviga i ärendet.

Förvaltningsrättens bedömning av målet.

Det framgår av Förvaltningsrättens beskrivning av domen, att rätten haft full insikt i att Naturvårdsverket inte behandlat ärendet enligt gällande författning och avtal.

Förvaltningsrätten har även ignorerat att Naturvårdsverkets inblandade tjänstemän, inte sett några som helst problem med att bryta mot både Förvaltningslagen och Regeringsformen för att nå sina mål, vilket man ändå måste se som högst anmärkningsvärt i sammanhanget.

Mot bakgrund av detta är det minst sagt förvånande att Förvaltningsrätten står fast vid sitt beslut, som grundas på en urkundsförfalskning, som nämnda tjänstemän tvingades konstruera för att komma bort från original handlingarna i ärendet.

Fällorna L114 och L115 var redan färdigbehandlade av de båda verkens ansvariga experter, när den andra ansökan skrevs på samma fångstredskap och avslogs omedelbart utan den sökandes kännedom.

Endast namnunderskriften från enhetschef Susanna Lövgren vid Naturvårdsverket, återstod för att de ursprungliga handlingarna i ärendet skulle varit slutförda.

Det kan inte nog poängteras att den konstruerade ansökan författades av Sussanna Lövgren och Per Risberg, långt efter att originalhandlingarna var färdiga i sitt handläggningsförfarande.

Ovanpå detta så har Förvaltningsrätten beslutat att inte ingripa i de uppenbara lagbrott som har begåtts, och då ställer man sig frågande till vem som ska ta ansvaret för att upprätthålla lag och ordning i landet. När Förvaltningsrätten skriver i sin dom att de inte anser att det är deras sak att skipa rättvisa i detta ärende.

Rimligen borde Förvaltningsrätten lämnat vidare ärendet till åklagare, då det handlar om ett flertal begångna lagbrott i samband med denna handläggning och ärendet i övrigt.

Förvaltningsrätten stödjer sig på ett beslut fattat av Naturvårdsverket.

Vilket innebär att praktiska tester av vildsvinsfällor är ett krav för typgodkännande, detta beslut har inget stöd i författningen, och följer ej heller de Internationella avtal som Sverige och EU undertecknat med USA Canada och Ryssland. Läs skrivelse från Tommy Svensson i denna fråga. Bil. 18

Till saken hör också att det författningsvidriga beslutet om tester före ett typgodkännande, fattades långt efter att remissen skickades till jordbruksverket den 2/3 2009. (Vi har begärt ut beslutet utan resultat) I detta skede hade Naturvårdsverkets fällexpert Tommy Svensson, redan fattat beslutet att typgodkänna fällorna vilket står att läsa i Bil. 17.

Naturvårdsverket hävdar att de har rätt att skapa vilka regler de vill inom EU.

Påståendet är högst förvånande med tanke på att beslut som innebär att Sverige frångår gemensamma EU regler, ska i så fall föregås av en beviljad dispensansökan från EU.

Någon sådan dispens eller ansökan till EU i denna fråga, har Naturvårdsverket inte kunnat visa upp.

Ensamrätt för en enskild företagare.

Förvaltningsrätten har även förstått att Naturvårdsverket skapat en monopolställning för en enskild företagare i landet, samt varit högst behjälpliga med marknadsföringen av företagarens samtliga produkter, då en länk till www.ideverkstaden.com har funnits på Naturvårdsverkets hemsida under typgodkända vildsvinsfällor.

Se även Bil. 13 där Per Risberg i brevsvaret till våra kunder som söker dispens för att få använda våra fällor, blir hänvisade av Per Risberg att köpa den konkurrerande vildsvinsfällan Sinkabirum L112.

Detta handlande från Naturvårdsverkets sida strider mot 1 Kap 17 § Regeringsformen, även denna lagöverträdelse låter Förvaltningsrätten passera utan åtgärd.

Det minsta man borde kunnat begära av Förvaltningsrätten är att de lämnat vidare sin kännedom om begångna lagbrott till åklagare, och bedömt föreliggande ärende efter samma och gällande författning som den konkurrerande fällan Sinkabirum L112 har genomgått. Se Bil 15a-15d.

Vad det gäller handläggningstider.

Lotin AB ansökte om typgodkännande av L114/L115 för Räv Grävling Mårdhund och Vildsvin den 18/1 2009 och typgodkändes den 30/8 2010 genom domstolsbeslut i Förvaltningsrätten **för Räv och Grävling**.

Domen överklagades av Naturvårdsverket i alla instanser och vann laga kraft först den 24/1 2011. Därefter vägrar Naturvårdsverket att verkställa domen i två månader, tills vi kopplar in advokat Sture Larsson som med hot om JK anmälan, tvingade fram typgodkännandet den 23/3 2011.

Handläggningstiden enbart för Räv och Grävling blev därmed 26 månader.

Vildsvin och Mårdhund i samma ärende, handläggs fortfarande efter 34 månader.

Ideverkstad EH i Kåge ansökte den 8/2 2007 om att få Sinkabirum L112 typgodkänd, ärendet slutfördes den 24/7 2007 vilket innebär en handläggningstid på drygt 5 månader.

Anser Kammarrätten att < 34 månader handläggningstid kan anses som rimligt i sammanhanget, då vår konkurrent Sinkabirum L112 har fått samma handläggning utförd på 5 månader.

Samtidigt skall nämnas att Sinkabirum L112 också deltagit i de omstridda testerna efter sitt typgodkännande, vilket är det korrekta förfaringssättet med gällande regler och avtal.

Man kan med rätta ställa sig frågan varför inte alla ansökningar av vildsvinsfällor har typgodkänts efter okulärbesiktning, så som gällande regler föreskriver, och som varit fallet med Sinkabirum L112.

Naturvårdsverkets handlande är inte förenligt med det som står i Förvaltningslagens 7 § om rimlig handläggningstid, samt texten i 2 Kap 17 § Regeringsformen som behandlar frågan om ensamrätt.

Följden av den dom som Förvaltningsrätten meddelat i detta ärende blir följande.

Fortsättningsvis kan man fastslå att det går bra för statliga tjänstemän att skriva ansökningar, som den sökande varken känner till eller uttryckt önskemål om att få skriva.

Det är också tillåtet för statliga tjänstemän att skriva om och förvanska ansökningar, utan att först meddela den sökande.

Det går också bra för statliga tjänstemän att fatta beslut i dessa ärenden, utan att den sökande är informerad om handlingens existens eller ändrade innebörd.

Vidare så kan statliga tjänstemän ljuga fritt i sina svar till Svenska domstolar, utan rättsliga påföljder.

Det är fritt fram för statliga myndigheter att utdela ensamrätter och monopol till enskilda företag, och sedan marknadsföra dessa firmors produkter med användande av verkens hemsidor och brevpapper.

Samt att inkommande telefonförfrågningar från allmänheten, hänvisas till de privilegierade företagen i fråga.

Det är också tillåtet för statliga tjänstemän att fortsättningsvis dela ut uppdrag på flera miljoner, utan att ta hänsyn till lagen om offentlig upphandling.

Det är också riskfritt för statliga verk att fortsättningsvis lämna uppdrag till enskilda näringsidkare och statliga verk, där uppdragsgivaren är medveten om att den anlitade motparten är i uppenbar jävsituation.

JO kan helt enkelt sluta med att utreda och kritisera den här sortens lagbrott.

Då det är helt riskfritt för tjänstemännen att göra dessa lagöverträdelser, då inte ens ledningen för verken ingriper eller tycks ha förståelse för allvaret i detta handlande.

Under tiden för denna tvist har Naturvårdsverkets avdelning för viltförvaltning, varit kritiserade av JO vid två tillfällen, för uppenbara jävsituationer i samband med jaktfrågor. Se Bil. 5 och 14.

Det tycks inte vara någon vid avdelningen som har behövt ta på sig ansvaret, eller erhållit disciplinär bestraffning av verkets ledning för sitt handlande.

Det är uppenbart att Naturvårdsverket inte tänker rätta till sina misstag.

Som enskild medborgare i Sverige och EU undrar man givetvis vart man ska vända sig, när inga statliga instanser tycks vara beredda att ta ansvar för de uppdrag som regeringen utser åt dem.

Om en Svensk företagare betar sig på det här viset mot staten, så tar det inte lång tid förrän företagaren får stå till svars för sina handlingar med de rättsliga påföljder som det innebär.

I föreliggande fall går de ansvariga tjänstemännen helt fria utan rättsliga efterspel, och vi som åtskilliga gånger fört vår sak i bevis, blir straffade med ännu längre handläggningstid i vårt ärende.

Sammanfattningsvis kan man säga att fru Justitia har fått ögonbindeln nerflyttad över munnen, och vågen står lodrätt utan att någon varken ser eller bryr sig om vad som pågår i detta ärende.

Slutkrav.

Det är ett obestridligt faktum att undertecknad varken sett skrivit eller godkänt texten i Bil. 11. Troligen skrevs och avslogs denna ansökan vid ett och samma tillfälle av Naturvårdsverkets tjänstemän. Nu är denna handling upphov till hela denna juridiska tvist, som tillåtits pågå alldeles för länge.

Mot denna bakgrund begär Lotin AB att ansökan Bil. 11 som är att betrakta som en urkundsförfalskning, blir ogiltigförklarad och ersatt med originalhandlingarna Bil. 9. 10 och 17.

Originalansökan som undertecknad själv författat och signerat, ligger i handlingarna Bil. 10. Likaså finns remiss från Naturvårdsverket Bil. 17 och remissvar från Jordbruksverket Bil. 9. Dessa handlingar visar entydigt att de båda verken var färdiga med det formella arbetet av ärendet den 7/5 2009, nu vill vi från Lotin AB att Kammarrätten slutför ärendet då Naturvårdsverket vägrar att göra detta.

Handlingarna talar entydigt för att fällorna L114 och L115 som tillverkas av Lotin AB, ska typgodkännas för de djurarter som konstruktionen är framtagen för, nämligen Räv. Grävling. Mårdhund och Vildsvin.

Kammarrätten bör även överväga möjligheten att samtidigt typgodkänna fällorna för Lodjur, då Jordbruksverket i Bil. 9 till Naturvårdsverket visat sin positiva inställning till ett sådant beslut. Den monopolinnehavande konkurrenten Sinkabirum L112 är även godkänd för lodjur, och då bör våra fällor få samma status.

Från Lotin AB

Ser vi det som självklart och minst sagt rimligt, att målet avgörs på de originalhandlingar som undertecknad själv författat och signerat.

Är det inte också rimligt att de original handlingar som de båda verkens egna experter skrivit i sakfrågan, ska väga tyngre än en fabricerad ansökan som är skapad av överordnade tjänstemän på en högst lekmannamässig grund.

Det finns en mängd bifogade handlingar i ärendet som inte tas upp i denna överklagan, Bil. 7b och 7c m.fl. är säkert intressant för Kammarrätten att titta närmare på.

I övrigt så förbehåller sig Fam. Lundgren och Lotin AB rätten att jämte 3 Kap. 1-3 §§ Skadeståndslagen. Att framledes begära ersättning för den skada, som orsakats av Naturvårdsverkets felaktiga handläggning i detta ärende.

Fredriksdal den 21 november 2011

Lars-Olof Lundgren VD Lotin AB